

РЕШЕНИЕ

№ 3123

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разглежда докладваното от П. ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело №
20211110158714 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от П. П. Д. и Г. Г. Д. /по предявения иск от П. П. Д. производството по делото е прекратено с поради оттегляне на иска с влязло в сила определение от 27.06.2023г./ срещу Г. В. Т., с която са предявени положителни установителни искове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищците са собственици на основание изтекла придобивна давност на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***** находящ се в гр. София, общ. Столична, обл. София, по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-27/ 03.04.2012 г., с последно изменение на КKKP, засягащо поземления имот от 05.04.2021 г., с адрес на поземления имот: гр. София, район „Искър“, кв. „Димитър Миленков“ № 258, с площ: 402 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10м), предишен идентификатор: няма, номер по предходен план: 316, при съсед: ***** заедно с построената в поземления имот ЖИЛИЩНА СГРАДА с идентификатор: *****, находяща се в гр. София, общ. Столична, обл. София, по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-27/03.04.2012 г., с последно изменение на КKKP, засягащо сградата от 05.04.2021 г., с адрес на сградата: гр. София, район „Искър“, кв. „Димитър Миленков“ № 258, разположена в поземлен имот с идентификатор ***** със застроена площ: 64 кв.м., брой етажи: 1, брой самостоятелни обекти в сградата: няма данни, предназначение: жилищна сграда - еднофамилна, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма, който недвижим имот представлява неурегулирано дворно място, застроено с едноетажна жилищна сграда, състояща се от две стаи, кухня и антре, със застроена площ от 66,11 кв.м., а цялото дворно място с площ от 400 кв.м., находящо се в кв. „Димитър Миленков“, местността „Долни завой“, гр. София, при съсед: Мехмед Яшаров, Тодор Петков, Г. П. и

улица.

Съобразно исковата молба и молбите-уточнение от 11.05.2022г. и 27.06.2023г. ищците П. П. Д. и Г. Г. Д. поддържат като основание на исковете осъществено от тях собствено давностно владение върху имотите по време на брака им, сключен на 11.06.2004г., при присъединяване владението на П. П. Д.. Отделно ищецът П. П. Д. сочи като самостоятелно основание за придобиване на целия имот изтекла придобивна давност в полза на неговия наследодател П. П. Д. считано от 22.11.2001г., чието владение ищецът е присъединил като негов правопреемник.

В първоначалната си искова молба ищците твърдят, че владеят гореописания недвижим имот считано от 15.04.1985 г., като излагат, че приживе наследодателят на единия от тях е владял имота, но не се е позовал на изтекла в негова полза придобивна давност. С уточняваща молба от 11.05.2022 г. ищците са пояснили, че праводателката на ответника – В. Ц. Та, е придобила процесния имот съгласно нотариален акт № 103, том III, дело № 1190/1980 г., СРС и протоколно решение за съдебна делба по гр.д. № 7472/1980 г., СРС, 38 състав. На 15.04.1985 г. В. Ц. Та се договорила да продаде имота на наследодателя на ищеца П. П. Д. – П. П. Д., починал на 25.06.2019 г. Договорката била продажната цена за имота да е 7 500 лева, която била изплатена от П. П. Д. */наследодател на П. П. Д./* преди сключването на окончателния договор. Владението върху имота било предадено на П. П. Д. */наследодател на П. П. Д./* на 15.04.1985 г., след което се сочи още веднъж, че страните не са сключили окончателен договор. Лицето П. П. Д. */наследодател на П. П. Д./* установил владение върху процесния имот на 15.04.1985 г. и считано от тази дата упражнявал фактическа власт явно, непрекъснато и необезпокоявано до смъртта си – 25.06.2019 г. През този период /т.е. от 15.04.1985 г. до 25.06.2019 г./ П. П. Д. и П. П. Д., надстроили втори жилищен етаж на закупената стопанска постройка, извършили ремонт на закупената жилищна сграда и построили гараж. След смъртта на П. П. Д., ищецът П. П. Д. продължил да владее имотите спокойно, явно, постоянно, непрекъснато и несъмнено, с намерение да ги свои и присъединил владението на наследодателя си към своето. С молбата-уточнение от 27.06.2023г. ищците са уточнили, че след решението по ревандикационния иск от 2001г. П. П. Д. е установил отново владение върху недвижимия имот, което те са присъединили установявайки собствено владение и са придобили имота заедно по време на сключения брак, а при условията на евентуалност – че ищецът П. П. Д. като правопреемник на П. П. Д. се позовава на изтеклата в полза на своя праводател давност. Релевират съображения, че признатото с решението от 2001г. право на задържане в полза на П. Д. не възпрепятства владението, тъй като вземането, за което било признато, било погасено по давност.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Ответникът оспорва твърдението на ищците, че са владели процесните имоти считано от 1985 г. и сочи, че към тази година ищците П. и Г. са били малолетни. Относно твърдението, че наследодателят на единия ищец – П. П. Д. е владял процесните имоти от 1985 г., ответникът сочи, че давността е прекъсната 1992 г., когато бил предявен осъдителен ревандикационен иск. С решение, влязло в сила на

21.11.2001г. П. П. Д. бил осъден да върне на В. Ц. Б. процесния имот, като на същия му било признато право на задържане до получаване на сума от 4 730 лева за подобрения върху имота. С оглед на това сочи, че фактическата власт на П. Д. след 2001г. била вследствие на признатото му право на задържане, поради което същият не бил владеец на имота и в негова полза не течала придобивна давност. Соци се също и че след 21.11.2001 г. владението е упражнявано чрез насилие, т.к. лицето П. П. Д. отказвал да получи присъдените му суми и заплашвал В. Ц. Б.. Аргументира също, че ищите не са заплащали разходите за ток и вода, както и данъците на имота. Моли за отхвърляне на предявените икове.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа страна.

От приетия Нотариален акт № 103, том VIII, дело № 1190/1980г. от 08.05.1980г. се установява, че В. Цветанова Т.а е придобила по дарение от своите родители 1/4 ид.ч. от процесния имот заедно с построената в него едноетажна жилищна сграда.

От приетия Протокол от 04.06.1980г. по гр.д № 7472/1980г. на СРС. 38 състав се установява, че вследствие на извършена делба на съсобственост, процесните по настоящото дело поземлен имот и едноетажна жилищна сграда са поставени в дял на В. Цветанова Т.а.

Представени са два броя разпоски за платени в брой суми от П. П. Д. на В. Цветанова Т.а в общ размер на 7500 лева, представляваща продажна цена на имотите въз основа на сключен между тях договор за покупко-продажба.

Представен е Акт за установяване на административно нарушение от 01.06.1988г. и Наказателно постановление от 28.11.1988г., на ИК на ОБНС „Искър“ срещу П. П. Д. за извършено надстрояване на втори жилищен етаж над съществуваща стопанска постройка в неурегулиран имот в гр. София, кв. Димитър Миленков № 258, както и Удостоверение от ТОА „Искър“ от 18.05.1992г. за оценка на процесния имот, ведно с построените в него едноетажна и двуетажна жилищна сграда, а също така и писмо от „Водоснабдяване и канализация“ София до П. Д. относно ползването на водопроводните и канализационни системи, и изпълнителен лист от 2017г. в полза на „Софийска вода“ АД срещу П. П. Д. за суми за потребена вода през периода от 02.09.2008г. до 06.11.2016г. Приет е и приемо-предавателен протокол за монтаж на водомер в имота на 31.08.2014г., подписан от П. Д..

От приетото удостоверение за граждански брак се установява, че П. П. Д. и Г. Г. Д. /с предишна фамилия Мончева/ са сключили брак на 11.06.2004г.

От приетото удостоверение за наследници от 28.06.2019г. на П. П. Д. се установява, че същият е починал на 25.06.2019г. и е оставил за наследници Куна Алексова Д. /съпруга/, Радка П.а Гълъбова /дъщеря/, П. П. Д. /син/ и Мая П.а Д. /дъщеря/.

От приетото удостоверение за наследници от 12.03.2021г. на Куна Алексова Д. се установява, че същата е починала на 03.03.2021г. и е оставила за наследници Радка П.а Гълъбова /дъщеря/, П. П. Д. /син/ и Мая П.а Д. /дъщеря/.

От приетото Решение от 01.06.1998г. по гр.д. № 4929/1996г. на СГС се установява, че предявеният от П. П. Д. и Куна /записана като Кунка/ Алексова Д. срещу В. Ц. Т.а иск с

правно основание чл. 19, ал. 3 ЗЗД за обявяване за окончателен на предварителен договор от 15.04.1985г. за покупко-продажба на процесните имоти е отхвърлен като погасен по давност. Решението е влязло в сила на датата на постановяването му.

От приетото Решение от 20.11.2001г. по гр.д. № 1032/1992г. на СРС, 78-ми състав се установява, че П. П. Д. и Куна Алексова Д. са осъдени да предадат на В. Ц. Т.а владението на процесния недвижим имот и едноетажна жилищна сграда, като в полза на П. П. Д. и Куна Алексова Д. е признато право на задържане върху тези имоти до изплащане на присъдената им сума за подобрения.

От приетото Решение от 12.12.2021г. по гр.д. № 36974/2021г. на СРС, 118-ти състав, се установява, че е отхвърлен предявеният от Г. В. Т. срещу П. П. Д., П. П. Д. и Г. Г. Д. осъдителен иск с правно основание чл. 249, ал. 1 ЗЗД за опразване и предаване на процесните имоти въз основа на заем за послужване.

От приетото писмо от 13.09.2021г. на „Софийска вода“ АД до П. Д. се установява, че считано от 01.01.2002г. за имота е създаден нов клиентски номер с титуляр П. П. Д.. Постъпило е и писмо от „Електрохолд Продажби“ ЕАД в удостоверение на това, че за обекта е налице договор за продажба на електрическа енергия с регистриран клиентски номер на името на П. П. Д. валиден от 19.01.2023г. до момента.

От приетото удостоверение от СО, отдел „Общински приходи-Искър“ се установява, че на 03.04.1998г. за имота е подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ от П. П. Д. и Кунка Алексова Д. за земя и две жилища.

Приета е приходна квитанция от 20.11.2023г., удостоверяваща, че В. Ц. Б. е заплатила местен данък за процесните земя и сграда за 2021г. и 2022г.

От приобщените документи по пр.пр. № 32123/2021г. на СРП се установява, че същата е образувана по сигнал на Г. В. Т. за извършено на 20.06.2021г. престъпление от П. П. Д. /син на ищеца Г. П. Д./, който заплашвал ответника и неговата майка устно и размахвал нож в нетрезво състояние, защото ответникът му казал, че трябвало да напусне имота – негова собственост. По преписката са налице протоколи за предупреждение от 20.06.2021г. на Г. В. Т. и П. П. Д. да не се саморазправят помежду си и да не нарушават обществения ред, а П. П. Д. е временно задържан за 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Преписката е приключена с Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 08.09.2021г. на СРП, поради липса на извършено престъпление от общ характер.

Приети са и удостоверения за адресна регистрация на ищите на адреса на имота.

На следващо място между страните няма спор, от съдържанието на решението от 21.12.2021г. и на представената по делото декларация се установява, че с Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 74, том I, рег. № 2369, дело № 63/04.03.2021г. В. Ц. Б. е дала процесните имоти на Г. В. Т., като е запазила за себе си правото на ползване, от което се е отказала с декларация, вписана в Службата по вписванията на 25.11.2022г.

По делото са събрани показанията на свидетелите Маргарита Стефанова Йорданова, Владимир Петков Тодоров, Стефанка Тодорова Петкова, Стоял Пламенов Спасов и В. Ц. Б..

Въз основа на така събраната доказателствена съвкупност съдът намира за установено следното от правна страна.

Исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими.

По така предявените искове е да докажат основанието, от което произтича правото им на собственост, а именно: давностно владение – упражняване на фактическа власт явно, несъмнени, необезпокоявано и непрекъснато през твърдения период от време с намерението да се свои имота, т.е. да се придобие собствеността върху него, в това число и присъединяване на владението на праводателя. В доказателствена тежест на ответника е да опровергае изложените от ишците твърдения, респ. да установи своите възражения за придобиване на имота.

От обсъдената по-горе доказателствена съвкупност се установява по безспорен начин, че процесните имоти – дворно място, находящо се в гр. София, кв. „Димитър Миленков“ № 258 е било собственост на В. Цветанова Т.а /понастоящем В. Цветанова Б./ по силата на протокола за съдебна делба от 1980г. След това през 1985г. между нея и П. П. Д. /баща на ищеца П. П. Д./ е бил сключен договор за покупко-продажба на имотите в обикновена писмена форма, откогато П. П. Д. е установил владението си върху тях. Това се потвърждава от приетите разписки от 1985г., както и акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление за надстрояване на стопанска сграда в имота, издадени срещу П. П. Д. през 1988г.

Видно от решението на СГС от 01.06.1998г., през 1993г. П. П. Д. и съпругата му Куна Алексова Д. са предявили срещу В. Ц. Т.а иск с правно основание чл. 19, ал. 3 ЗЗД за обявяване на договора за покупко-продажба за окончателен, но предявеният иск /макар и приет за доказан от съда/ е отхвърлен като погасен по давност.

От своя страна В. Ц. Т.а е предявила през 1992г. ревандикационен иск срещу П. П. Д. и съпругата му Куна Алексова Д. за предаване на владението върху процесните имоти, който е бил уважен с Решение от 20.11.2001г. на СРС, като П. П. Д. и Куна Алексова Д. са осъдени да предадат владението върху имотите на В. Ц. Т.а и им е признато право на задържане до изплащане на подобренията. По делото няма спор, че решението по ревандикационния иск е влязло в сила през 2001г.

От останалите събрани по делото писмени доказателства пък се установява, че партидата на имота в „Софийска вода“ АД преди и след 2001г. е била водена на името на П. П. Д. /последно открита партида от 01.01.2002г./, че същият е деклариран за данъчни цели от П. П. Д. и съпругата му, както и че всички приобщени писмени доказателства, свързани с имота до 2021г. са издавани на името на П. П. Д..

От така установените факти на първо място се налага извод за неоснователност на твърдението на ишците П. П. Д. и Г. Г. Д. за осъществено от тях самите давностно владение върху имота за периода след 22.11.2001г. Макар да не съществува фактическа и правна

пречка за живеещите в имота заедно с праводателя лица да осъществяват свое лично давностно владение по отношение на третото лице – собственик, простият факт на тяхното съжителство в имота /каквото безспорно в случая е налице/ не е достатъчен, за да се приеме наличие на давностно владение в тяхна полза. Както беше посочено по-горе и е указано на страните с доклада по делото, за тази цел ищците следва да докажат не само упражняване на фактическата власт, но и че владението им е явно и несъмнено – т.е. че са го демонстрирали по начин, позволяващ на всяко трето лице да узнае, че именно те владеят процесните имоти като свои собствени. В настоящия случай, обаче, от всички събрани писмени доказателства се установява, че явно и несъмнено владение е осъществено единствено от страна на П. П. Д. и неговата съпруга Куна Алексова Д.. На тяхно име са всички представени от ищците доказателства за открити партии, именно те са били страна по вещните спорове с праводателката на ответника от 1992г. и 1993г., а от събраните свидетелски показания се установява, че ищците са живели в имота заедно с П. Д. и Куна Д., както и че са продължили да го владеят след тяхната смърт, но не се установява самите ищци да са демонстрирали по някакъв начин свое собствено владение преди 2019г. Регистрирането на настоящ и постоянен адрес на адреса на имота също не представлява акт на демонстриране на владение.

Ето защо съдът приема, че ищците П. Д. и Г. Д. са продължили владението на на П. Д. и Куна Д. след тяхната смърт през 2019г., респективно 2021г., но не са осъществявали свое собствено владение по отношение на ответника Г. Т. и неговата праводателка В. Б. считано от 2001г., както твърдят.

По отношение на осъщественото от П. П. Д. и неговата съпруга владение, същото е установено през 1985г. въз основа на писмения договор за покупко-продажба /с характер на предварителен договор/, но придобивната давност е била прекъсната през 1992г. по силата на предявения от В. Б. /тогава Т.а/ ревандикационен иск, който е бил уважен с влязлото в сила през 2001г. решение.

Както правилно е посочено в отговора на исковата молба, в съдебната практика /в този смисъл Решение № 30 от 12.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1662/2020 г., I г. о., ГК/ няма спор по въпроса, че лицето, което упражнява фактическата власт върху имота въз основа на признато право на задържане, е държател за собственика, а не владелец на имота. Без значение за владението е въпросът дали вземането, за което е признато правото на задържане, е погасено по давност или не, тъй като от една страна изтичането на погасителната давност не превръща държателя във владелец, а от друга страна - вземането понастоящем не е отречено като погасено по давност със сила на пресъдено нещо, давността не се прилага служебно и възражението за изтекла погасителна давност принадлежи на длъжника по вземането, а не на неговия кредитор. В този смисъл позоваването на Тълкувателно решение № 55 от 03.04.1967г. по гр.д. № 23/1967г. на ОСГК е неоснователно.

В правната теория и съдебната практика, обаче, не съществува съмнение и по въпроса, че държателят може във всеки момент да преобърне държането във владение, като манифестира пред собственика своето своително намерение по отношение на имота. В

случая още с отговора на исковата молба ответникът е посочил, че след влизане в сила на решението по ревандикационния иск, праводателката му В. Б. е предложила на П. Д. да плати присъдените му суми, но той е отказвал многократно да получи сумите и да предаде имота, като ѝ бил отправял заплахи да не му вземела къщата. Отказът на държателя с право на задържане да приеме изпълнение на присъденото му вземане, ведно с отказ да предаде владението върху „неговия“ имот, представлява именно манифестиране на своително намерение от държателя след влизане в сила на решението по ревандикационния иск, респективно представлява основание за поставяне началото на нова придобивна давност в негова полза. При това поведение на П. Д., за В. Б. е съществувала възможността да плати присъдената му сума по друг начин /чрез банков превод, пощенски запис и пр./ или да внесе сумата на негово име в банка по реда на чл. 97, ал. 1, изр. 2 ЗЗД и заедно с това да поиска да бъде извършен въвод във владение въз основа на влязлото в сила решение по ревандикационния иск, но ответникът не твърди и не доказва такива обстоятелства. В показанията си В. Б. сочи, че няма спомен дали е било образувано изпълнително дело, а по делото липсват каквито и да било доказателства за извършен въвод във владение срещу П. Д..

Що се касае до твърденията на ответника, че владението на П. Д. не било спокойно, тъй като след 2001г. било установено и поддържано със заплашване следва да се посочи, че единствените доказателства по делото в тази насока касаят случай от 20.06.2021г., в който ищецът П. Д. и неговият син П. Д. /внук на наследодателя П. Д./ заплашвали ответника и неговата майка по повод тяхно искане да им предадат имота. За този случай дава показания св. Стоян Спасов и за него се отнасят документите по пр.пр. № 32123/2021г. по описа на СРП. Други доказателства за твърденията на ответника, че владението на П. Д. е било установено и поддържано чрез заплашване липсват, а така посочения случай от 2021г. следва по време изтичането на придобивната давност, поради което не е годен да обоснове опорочаване на вече осъщественото давностно владение. Останалите разпитани по делото свидетели също не дават показания за случаи на заплашване или насилие от страна на П. Д. спрямо В. Б. през периода след 2001г., поради което това възражение на ответника се явява недоказано. Не представлява основание за опорочаване на владението и фактът, че П. Д. е отказал да изпълни доброволно влязлото в сила съдебно решение по ревандикационния иск, тъй като това обстоятелство единствено да характеризира владението като недобросъвестно, но не и като установено чрез заплахата, насилие или престъпление.

С оглед гореизложеното и доколкото от съвкупността от приетите писмени доказателства и показанията на свидетелите Маргарита Йорданова, Владимир Тодоров и Стефанка Петкова се установява явно, несъмнено и непрекъснато владение от страна на П. Д. върху процесния поземлен имот и едноетажна сграда в продължение на 10 години след влизане в сила на съдебното решение по ревандикационния иск, следва изводът, че П. Д. и неговата съпруга Куна Д. са придобили собствеността върху имотите през 2011г.

За този извод е без значение въпросът дали П. Д. и Куна Д. са се позовали приживе на изтеклата в тяхна полза придобивна давност, тъй като както е изяснено с т. 3 от

Тълкувателно решение № 4/2012г. на ОСГК на ВКС, ако едно лице е владяло недвижим имот в изискуемия по 79 ЗС срок, но е починало преди да се позове на последиците от придобивната давност, то *в наследството се включва владението върху имота, както и правото на наследниците да се позоват на изтекла в полза на наследодателя им придобивна давност щом са продължили владението.* Тъй като действието на придобивното основание се зачита от момента на изтичане на срока, то при наличие на позоваване от страна на наследниците, ще се счита, че придобивното основание е осъществено от наследодателя.

Това разрешение е в пълно съответствие с Решение № 184 от 3.08.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1051/2010 г., II г. о., ГК, според което само онези наследници, които са заявили, че присъединяват своето владение към владението на наследодателя и се позовават на изтеклата давност, придобиват правото на собственост върху имота. В тази хипотеза не намира приложение правилото, че сънаследникът упражнява фактическата власт върху имота, владеейки припадащите му се по наследство части и упражнявайки държане по отношение на частите, припадащи се на останалите наследници, тъй като по наследство е придобито не право на собственост, а само едно фактическо състояние, даващо правото владението на наследодателя да бъде присъединено, т.е. продължено и то само от онези наследници, които установяват реално фактическо владение върху целия имот.

В случая ищецът П. П. Д. е пряк низходящ на П. Д. и Куна Д. и видно от доказателствената съвкупност по делото, е единственият техен наследник, който е продължил тяхното владение след смъртта им, поради което предявеният от него положителен установителен иск за собственост е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Що се касае до Г. Г. Д., тя не е наследник на П. Д. и Куна Д., поради което не може да придобие права от изтеклата в тяхна полза придобивна давност, а както беше посочено по-горе, твърденията ѝ за осъществено собствено владение и придобиване на имота на това основание по време на брака ѝ с П. Д. останаха недоказани, поради което предявеният от нея положителен установителен за собственост е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има ищецът П. Д., както и ответникът съобразно отхвърления иск на Г. Д.. Сторените от ищите общо разноски са в размер на 295,45 лева за държавна такса, 32,10 лева за вписване на исковата молба, 40 лева за издаване на съдебни удостоверения и 2500 лева за адвокатско възнаграждение /по 1250 за всеки ищец/, платени изцяло в брой, или общо 2827,55 лева. От тази сума в полза на ищеца П. Д. следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1413,78 лева. Ответникът Г. Т. е заявил, че не претендира разноски освен адвокатски хонорар в полза на адв. Д. Г. по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. Съдът, като взе предвид материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия, определи дължимото в полза на адв. Г. адвокатско възнаграждение на 2500 лева, от които ищцата Г. Д. дължи 1250 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от П. П. Д. с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Димитър Миленков“ № 258, срещу Г. В. Т., с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Димитър Миленков“ № 259, установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че П. П. Д. е собственик по силата на изтекла придобивна давност на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***** находящ се в гр. София, общ. Столична, обл. София, по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-27/ 03.04.2012 г., с последно изменение на КKKP, засягащо поземления имот от 05.04.2021 г., с адрес на поземления имот: гр. София, район „Искър“, кв. „Димитър Миленков“ № 258, с площ: 402 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10м), предишен идентификатор: няма, номер по предходен план: 316, при съсед: ***** заедно с построената в поземления имот ЖИЛИЩНА СГРАДА с идентификатор: ***** , находяща се в гр. София, общ. Столична, обл. София, по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-27/03.04.2012 г., с последно изменение на КKKP, засягащо сградата от 05.04.2021 г., с адрес на сградата: гр. София, район „Искър“, кв. „Димитър Миленков“ № 258, разположена в поземлен имот с идентификатор ***** със застроена площ: 64 кв.м., брой етажи: 1, брой самостоятелни обекти в сградата: няма данни, предназначение: жилищна сграда - еднофамилна, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма, който недвижим имот съгласно документ за собственост представлява неурегулирано дворно място, застроено с едноетажна жилищна сграда, състояща се от две стаи, кухня и антре, със застроена площ от 66,11 кв.м., а цялото дворно място с площ от 400 кв.м., находящо се в кв. „Димитър Миленков“, местността „Долни завой“, гр. София, при съсед: Мехмед Яшаров, Тодор Петков, Г. П. и улица , като **ОТХВЪРЛЯ** предявения от Г. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Димитър Миленков“ № 258, срещу Г. В. Т. установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че Г. Г. Т.а е собственик на така описаните имоти по силата на изтекла придобивна давност.

ОСЪЖДА Г. В. Т. да заплати на П. П. Д. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1413,78 лева**, представляваща сторените по делото разноски.

ОСЪЖДА Г. Г. Т.а да заплати на адв. Д. Г. Г., САК, с адрес: гр. София, ж.к. „Красно село“, бл. 201А, вх. Г, ет. 1, ап. 67, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв сумата от **1250 лева**, представляваща възнаграждение за безплатно представителство по делото на Г. В. Т..

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____